

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Mamas puer mart. 17. Aug.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

exempla talia, non optima præbuisse. Post
 multas vero preces sacram Christi crucifixi
 effigiem petit, actisq; Deo gratijs pro acceptis
 beneficijs, sacras plagas summo cum sensu ex-
 osculatur. Simili affectu oblatam sanctissimæ
 Virginis Matris suæ imaginem complexus at-
 que osculatus est: & Sanctis suis Patronis sese
 commendavit. Interrogatus deniq; numquid
 molesti resideret in animo, Nihil respondit,
 ac rursus, nū esset paratus Deū euocātem sequi,
 iucūditimè item respōdit, Paratū cor meum
 Deus, paratū cor meū. Atq; ita sancto oleo iam
 inunctus, altera manu rosariū & quædā piacu-
 laria grana, altera sacrū cereum sustinens inter
 sanctissima Iesu & Mariæ ingemināda nomina
 viuere Deo cœpit ipso Assumptionis D. Virgi-
 nis die: adeoq; vero leniter felix ille animus à
 suo corpusculo segregatus est, eiq; rā viuidum
 colorem, & oculos vsq; eò nitidos reliquit, vt
 astātes migratio sefellērit. Mā sit vero sacrum
 eius corpus multis deinde añis incorruptum,
 & diuerforum gloria miraculorum inclaruit.

MARTYRIVM S. MAMANTIS PVERI

17. Augusti ex Simeone Metaphrasie.

Sur, Tom. 4.

MAmas è Paphlagonia patre Theodoro,
 matre Rustina oriundus, atq; vtroque
 parente in carcere pro Christi confessione ex-
 tincto orbus, nobilissimæ cuidam matronæ,
 cui Ammia nomen erat, diuinitus cōmenda-
 tur.

Quæ illum sibi adoptans filium . maiori
 quam materna educavit atq; erudijt diligētia.
 Cumq; secundo infantię año Ammiam lingua
 vera mammam vocitaret, inde Mamantis
 cognomentum tulit. Annos dein natus quinq;
 literis admouetur, quarum ille mira cupidi-
 tate succensus, in doctrinæ qualibus longè
 minebat. Cœperat id temporis Aurelianus,
 omnem ætatem ipsosq; adeo pueros ad dem-
 onum sacrificia perurgere. Quorum quidem
 non pauci Imperatoris volûtati cedebant: qui
 vero cum Mamante ad ludum literarium ven-
 titabant, nullis egebant adhortationibus, sed
 cana pueri prudentia ad imitationem rapie-
 bantur. Quotidie enim docebantur honesto
 illo pulchri Mamantis spectaculo & exemplo,
 solû verum agnoscere Deû vniuersi opificem,
 & ei rationale animorum offerre sacrificium,
 eos autem, qui ab impijs coluntur & adorâtur
 dij, nugas existimare & plenos probro & dede-
 core. Itaq; annos iam natus quindecim, cû de-
 functa etiam Ammia hæreditatem amplissi-
 mam creuisset, ad Democritum Cæsareæ præ-
 sidem huius pietatis accersitur: cumq; eum tri-
 bunali stitisset, rogat num Christianus sit: dein
 num condiscipulis persuaserit, ne Imperatori
 obtemperent; tum puer mirabili supra ætatem
 constantia respõdit: Ego, inquit, vestram val-
 dè condemno canitiem, quod tanta circumfu-
 sitis erroris caligine, vt nec possitis quidem
 radios aspicerere veritatis: sed vero & viuo Deo
 reli-

*Alacritas
in studys.*

*Vita ac mo-
rũ mirabi-
lis honestas*

relictō accessistis ad demones inanimos & san-
 dos. Et ego quidem à meo Christo nunquam
 recedā, & quoscunq; potero ad eum adducam.
 Democritus vero cum minis se nihil profice-
 re aduerteret, Mamantem catenis vinctum ad
 Imperatorem Aurelianum transmisi. Imper-
 ator lectis quæ ad eū datæ erant à Democrito
 literis puerum minis & blanditijs variè aggre-
 ditur. Heus, inquit, belle puer, si magnum ac-
 cedens Serapidem ei sacrificaueris, eris nobis-
 cum in palatio, & primum quidem aleris re-
 galiter, deinde te multi mirabuntur & lauda-
 bunt, erisq; de cetero fortunatus. Hæc autem
 magis acuebant alacrem & promptum adole-
 scentis animum: Et, Absit, ait, ò Imperator, vt
 has surdas & inanimas diuino honore profe-
 quar statuas, quæq; arguunt, quam sitis crassi &
 nullo sensu præditi, quod eas colere sustinetis.
 Desine ergo minas intentare terribiles, vt tibi
 videtur, & maxima polliceri. Nā puniens qui-
 dem, benefacies; benefaciens autem dāno affi-
 cies maximo. Pro Christo enim mori, quouis
 honore reor & lucro præstātius. His verbis ir-
 ritatus Aurelianus adolescentulū flagris cædi
 imperat, quib; ille tamen nō minus afficieba-
 tur, q̄ si ea dormiēs pateretur. Instabāt interea
 tyrannus vt pueri cōstantiam verborum blan-
 ditijs frangeret: Dic, inquit, vel solis labriste
 sacrificaturum, & statim à supplicijs te immu-
 nē præstabo. Cui Mamas: Nec labris, inquit, nec
 corde verum Deum & Regem Christum vnq̄
 nega-

*Fortitudo
 animi.*

negabo. Quin potius gratias tibi ago maximas,
 q̄ præclaris adeo beneficijs me afficis. Quare
 nudatum martyris corpus ignitis fecit torreri
 lampadibus; sed lampadum flammæ diuina
 virtute in tortores conuertebantur, prorsus vt
 martyre illæso permanente, ipsi præ dolore
 ingemiscerent. Iussit deinde Tyrannus la-
 pidibus puerum verberari: qui hoc suppli-
 cio non plus mouebatur, quam si rosis fuisset
 aspersus. Vnde animi dubius Imperator, ac
 simul furore æstuans iussit ingenti plumbi
 pondere collo eius appenso marinis illum
 fluctibus obrui. Cumque ad hoc supplicij ge-
 nus à carnificibus insulso clamore duceretur,
 disiectis angelica virtute licitoribus, in mon-
 tem quendam Cæsareæ deducitur, vbi die-
 bus admodum quadraginta ieiunus perman-
 sit. Inde vero descendens, velut alter Moyses
 accepto diuinitus codice Euangeliorum, præ-
 dicandæ fidei officium auspicatur. Et ne cui
 molestiam afferret, post sparsa Euangelij semi-
 na ad montem se recipiebat, ferasq; (dictu mi-
 rabile) in vnum cōuocatas mulgebat, indeque
 caseum cōficiens partem sibi reseruabat: par-
 tem Cæsaream descendens egenis distribue-
 bat. Postquam vero fama ipsius omnium ser-
 mone cœpit prædicari, missis Alexander Cap-
 padociæ Præses equitibus, eum sibi sisti volu-
 it. Quorum aduentum martyr vt cognouit,
 hilari sanè vultu eis obuiam processit, illos-
 que hospitio & mensa excepit.

*Fortitudo
 animi.*

Quæ.

Quærunt illi de Mamantis habitatione, & eum sibi ostendi postulant. Ille vero se facturum promittit, iubetq; vt animo securo caseo & lacte fruatur. Feræ interea vt ex more mulgeantur incredibili mansuetudine Mamanti se sistunt: Quocirca oppressi nimia formidine milites, fugæ consilium capiunt. Quos ille bono esse animo iubens, se Mamantem esse, ipsosq; mox subsecuturum affirmat. His auditis protinus conscensis equis fidem martyri adhibētes vrbē petunt. Ille autē maximo martyrij desiderio inflāmatu ad Præsidiē perrexit. A quo rogatus quibusnam incantationibus & præstigijs feris animantibus imperitaret, ijsq; ad nutum vteretur; respondit: Deo inquit vero deseruientibus cuncta famulatur, noruntq; eius seruos, vt decet, reuereri. Præses eo responso superatus, iubet eum suspensum atrociter cædi, cæsumque vngulis ferreis laniari: cumq; ea supplicia generosum martyrem nihili facere cerneret, demum in carcerem relegat. Interea præses fornacem succendi imperat, in eamque martyrem ni à sententia recedat præcipitem dari. Et quidem generosus adolescens, vt primum ad tribunal productus, fornacem flammis accensam conspexit, Quintu, inquit ad Præsidem, ea quæ mihi minaris constanter exequeris? Ego enim iam antè meam tibi patefeci sententiam, à qua non recedo. Itaque nutu Præsidis in fornacem coniectum diuina virtus à flammis ita immunem præstitit,

tit, vt quasi in florido prato cōsistens hymnis diuinas laudes iugiter celebraret. Post triduum porro sopito igne ac lignis omnibus in fauillam redactis, existimans Præses martyrem ad ossa igne depastum, reliquias licitoribus efferre iubet. Et ecce carnifices, præter omnem expectationem, martyrem sanum planè & incolumè, diuinasq; laudes iucunda voce depromentem reperiunt. Quo sanè obstupefacti miraculo, Præfidi anxie visa renūciant, magnisq; clamoribus vel inuiti virtutem omnipotentis diuulgant. Præses autem attonitæ & emotæ mentis homo, cuncta magiæ & veneficijs ascribens: martyrem mente furibunda ad noua certamina euocauit. Et quidem ductus in theatrum, immisso in eum pardo & vrsu, deuorandus putabatur. Sed vrsus omni sæuitia posita, humi ad eius se pedes abiicit, pardus vero in humeros eius citra vllam infiliens molestiam, lingua sudorem eius abstergebat, ac demulcebat: alius autem leo diuina virtute in theatrum immissus, cum multos spectantium discerpisset, complures ea diuinitus geri prædicabant. Solus Præses seipso adhuc durior atq; truculentior, aliū leonem in martyrem immittit; qui perinde omnis sæuitiæ oblitus ad martyrem potius consolandam quam puniendum videbatur accedere. His maximo animi sui dolore visis Tyrannus vehementer indoluit, & quendam è satellitibus rogauit, vt ferreum in martyris viscera tridē-

Bb tem

rem adigat, ac celeri morte ignominia delectat. Paruit is & ferru magna vi ambabus torquens manibus sacra martyris viscera traiecit. Martyr autem sanguine manantia fert intestina, perq; medium theatri incedens, vrbe egreditur, & in spelunca duobus inde stadijs distante se reclinans, ad praemia martyrij diuina inuitatus voce euolauit.

MARTYRIVM S. MAXIMI PVERI IN
Africa, ex Victore Vticensi. 17. Augusti.

Sur. Tom. 4.

CVM Rex Hunericus Arrianæ perfidiae propugnator, tota Africa religionem Catholicam delere, & in orthodoxos sauire aggrediretur, septem vnus monasterij fratres, videlicet: Bonifacium, Seruum, Rusticum, Liberatum, Rogatum, Septimum & Maximum, è territorio vrbis Capsensis, Carthaginem perduxit. Quos primum blandimentis tentatos, & carceribus afflictos cum à fidei constantia depellere non posset, naui impositos in medio iubet pelago concremari. Ita que cum fiducia ad suppliciu quasi ad epulas properantes, concinebant: Gloria in excelsis Deo, &c. Vnum tamè illorum nomine Maximum, qui infantulus videbatur à consortio sanctorum auellere auctores malorum maximopere conabantur, dicentes: Infantule, quid festinas ad mortem? dimitte horum insaniam, nostrisq; ausculta consilijs, vt vita superstes tanti

*Alacritas
ad marty-
rium.*

regis